

Zwerfgoud

Zwerfgoud

Maarten Rouschop

Tekst: Maarten Rouschop
Tekeningen: Angelique Rouschop-Thiele
ISBN: 9789461930255
Uitgegeven via: limburger.nl/mijnboek
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© 2011 Maarten Rouschop

Voor Jip en Ties

Inhoudsopgave

	Pag.
1. Vakantie	9
2. Achtervolging in de metro	14
3. De Zwerfkei	19
4. Arend Jan	26
5. De dikke agent	30
6. Zwerfwerk	36
7. Olav en Otte worden zwervers	41
8. De toneelkamer	47
9. Straf	51
10. De eerste vluchtpoging	54
11. Zo dichtbij en toch zo ver weg	60
12. Terug naar het politiebureau	66
13. Echt gevangen?	70
14. De badmuts	73
15. Het geheim van de Zwerfkei	78
16. Het plan van Arend Jan	85
17. De handboeien	89
18. De grote verdwijning	94
19. De laatste dag	103
20. Weg van de Zwerfkei	105
21. De ontploffing	109
22. Souvenir	113

1. Vakantie

‘Olav, kom nou. We gaan!’ roept Pien, de moeder van Olav en Otte. Ze steekt de sleutel alvast in het slot van de voordeur.

‘Ik kom zo. Ik moet alleen nog even iets uit mijn museumkast halen.’

‘Olav, schiet op, we gaan nu echt weg hoor. Het is altijd hetzelfde met jou.’

‘Jaha, hier ben ik al,’ antwoordt Olav, en hij dendert de trap af.

‘Hup, de auto in.’ Pien zet het alarm aan en sluit de deur. Nadat ze nog een keer alle deuren heeft nagekeken, stapt ook zij de auto in.

‘Nou, nou,’ zegt Max, de vader van Olav en Otte, ‘je doet net of we op wereldreis gaan. We gaan alleen maar een klein weekje naar Parijs hoor.’

‘Je hebt gelijk, eindelijk eens een keer niet een hele dag in het vliegtuig. En geen gestress omdat we weer zo nodig naar een verre bestemming moeten waar nog bijna niemand is geweest. Zalig.’

‘Ja, maar ook meteen een stuk minder avontuur,’ bromt Max. ‘Ik hoop niet dat het te saai wordt.’

‘Hè Max, doe niet zo flauw. Parijs is romantisch, ik heb er echt zin in.’

Olav en Otte horen niet waar hun ouders het over hebben. Ze zitten met een koptelefoon op hun hoofd naar de de i-Pod van Olav te luisteren.

Olav en Otte houden van dezelfde muziek. Dat is best vreemd, want hoewel ze broertjes zijn, lijken ze voor geen meter op elkaar. Olav is blond, Otte is donker. Olav heeft blauwe ogen, Otte bruine. Olav praat aan een stuk door tegen iedereen aan, Otte luistert liever. Olav durft alles, Otte is voor heel veel dingen bang. Olav is goed in spreekbeurten. Otte niet, maar die is heel erg goed in rekenen en dat is weer beslist niet de hobby van Olav. Olav verzamelt alles wat los en vast zit. Hij heeft zelfs zijn muurkast omgebouwd tot museum. Otte daarentegen verzamelt helemaal niets. Noem wat op en ze vinden allebei iets anders leuk of lekker. Behalve dan muziek. En voetbal natuurlijk. Voetbal is het allerbelangrijkste. Voor Olav, maar ook voor Otte. Olav begint langzamerhand te begrijpen dat zijn droom van een toekomst bij Barcelona ook wel eens niet uit kan komen. Maar ja, dan kan hij altijd nog aan de slag bij PSV. Otte heeft helemaal nooit van een buitenlandse club gedroomd. Dat is ver weg en onbekend. Hij moet er niet aan denken dat hij daar in zijn een-tje naar toe zou moeten. Nee, hij houdt het liever bij Ajax. Maar voorlopig even geen voetbal, want ze zijn op weg naar Parijs.

De volgende dag zitten ze met zijn allen in de metro. Olav en Otte zijn tien en acht en eigenlijk al hele stoere bincken. Maar tussen al die mensen in de metro voelen ze zich best een beetje klein.

‘Spannend hè?’ zegt Otte, als ze naast elkaar op het bankje zitten en tegen al die grote mensen aankijken. Papa en Mama staan iets verderop en houden zicht vast aan een stang boven hun hoofd. Ze kijken in een boekje over Parijs.

‘Wat is hier spannend aan?’ vraagt Olav.

‘Nou gewoon, al die grote mensen die vreemd praten. En ik heb net ook al een zwerver gezien’.

‘Oh ja, zwervers zijn inderdaad wel spannend,’ geeft Olav toe en hij moet ineens denken aan wat papa hem allemaal over die zwervers in Parijs heeft verteld. Hij krijgt er de kriebels van. Er klopt natuurlijk niks van, zijn vader heeft gewoon iets teveel fantasie. Maar als die verhalen deze keer nou eens wel kloppen?

‘Nog maar drie haltes en dan zijn we er,’ zegt Otte, die - als ze de metro instappen - altijd meteen het bordje met de haltes bekijkt; om te zien hoelang ze mogen blijven zitten.

‘Jij ook altijd met dat getel van jou,’ zucht Olav, eigenlijk best een beetje blij dat Otte hem heeft afgeleid van zijn rare gedachten over de zwervers.

‘Nou, ik weet anders dadelijk wel waar we uit moeten stappen hoor.’

‘Boeien!’

Wanneer de metro het station binnenrijdt, staan Olav en Otte op om andere mensen uit te laten stappen. De houten klapstoeltjes slaan met een harde knal omhoog. Dit is een oude wagon. Ze hebben ook al in wagons gezeten met lekkere zachte stoeltjes. Die hoorde je tenminste niet als je opstond.

Op het moment dat iedereen is uit en ingestapt, gaan Olav en Otte weer zitten. Tot bij het station waar ze er uit moeten. De deuren van de metro gaan open en Olav en Otte springen naar buiten. Ze staan in een heel groot metrostation. De meeste stations hebben een rond plafond, een soort halve buis waar allemaal tegeltjes tegenaan zijn geplakt. Dit station is gewoon recht. Net een hele grote kamer waar een metro in is gestopt. Er zijn een paar uitgangen waar ze naar toe kunnen. Papa en mama moeten maar even zeggen welke ze moeten hebben. Als Olav zich omdraait, gaan de deuren van de metro net dicht.